

PIRMADIENIS (2)

Frostaš ėjo taku paskui pensininką, kurio šuo vis tempė pavadij, lyg nekantrautų parodyti savo radinį. Tai buvo tas pats žmogus, šį rytą pranešęs apie lavoną buidinčiam seržantui Bilui Velsui, tačiau jis toli gražu neatrodė sukrėstas – greičiau jau nesitveriantis džiaugsmu. Moltbis dar neatvyko, o greitosios ir patrulių sirenos kaukė tolumoje, tad Frostui teks pirmajam apžiūrėti nusikaltimo vietą.

Rasa ant viksvų galiukų laužė ankstyvos ryto saulės spindulius.

– Čia truputį apžėlę, – pastebėjo Frostas, čaižomas gervuogių ūglių, atsokančių nuo priekyje žengiančio šuns šeimininko.

Vyriškis atsisuko ir entuziastingai nusišypsojo:

– Tobula vieta lavonui paslėpti, ar ne?

Frostaš į šią pastabą nekreipė dėmesio:

– Kas vaikšto šiuo keliu?

– Šiuo metų laiku – tik mudu su Nelsonu. Kartais prajoja žirgai, bet dažniau žiema, kai ne taip apauga... o rudenį – ir gervuogiautojai. Matot, kiek jų čia pridygę.

– Taip, matau, – atsakė Frostas, kai pensininkas dingo už vieno iš minėtų uogų krūmų.

– Štai ir atėjome, – išdidžiai pareiškė vyriškis, o jo labradoras ne mažiau patenkintas atsitūpė greta lavono ir ėmė entuziastingai vizginti uodegą.

Prieš prisiartindamas prie lavono, Frostas įvertino aplinką. Proskyna, kurioje jis gulėjo, buvo apžėlusis maždaug pusmetrio aukščio žolė, keliukas, kuriuo jie atėjo, driekėsi per jos vidurį ir slėpėsi už kalniuko. Netoliese esantis beveik šešių metrų aukščio geležinkelio pylimas staigiai kilo stačiu šlaitu. Kūnas – tiek, kiek jo iš čia matėsi – gulėjo poros metrų nuo takelio atstumu.

– Galėjot ir palaukti! – iš už nugaros pasigirdo švokščiantis balsas.

– O, daktare, visai pamiršau apie jus. Su tokiu nešuliu nepaskubėsi.

Frostaš prisidėgė cigaretę, o Moltbis, akivaizdžiai prakaituodamas, numetė savo krepšį ir nusiėmė katiliuką. Išitraukė nosinaitę iš krūtinės kišenės ir patraukė link lavono.

Frostaš visada stengdavosi pirmiausia kuo įdėmiau apžiūrėti aplinką, kol jo juslių neužgožė susidūrimas su negyveliu. Jis praėjo pro Moltbį ir lavoną, žengdamas keliuku tolyn, link geležinkelio pylimo. Ant bėgių žengė atsargiai apsidairęs į šalis – nors ši linija ir buvo uždaryta po to, kai penkiolika po aštuonių buvo pranešta apie lavoną. „Įdomu, ar auka buvo išmesta iš traukinio, – susimąstė jis. – O galbūt tai, kad kūnas atsidūrė visai šalia bėgių, yra gryniausias atsitiktinumas – žudikas arba žudikai galėjo nė nenutuokti, kad yra greta geležinkelio.“ O galbūt tai savižudybė, tačiau tiltas arba platforma būna dažnesnis pasirinkimas. Neskubėdamas daryti išvadų, jis paėjęs pakraščiu.

Neatrodė, kad žolė aplink lavoną būtų neseniai mindyta, neskaitant Moltbio kuitimosi, tačiau

sprendžiant iš saulėje spindinčių voratinklių, mergina nuo maždaug penkių metrų pylimo galėjo nusiristi mažiausiai prieš paskutines dvylika valandų. Iš savo padėties Frostas pažvelgė žemyn į Moltbį, besisukiojantį apie lavoną, ir vyriškį su šunimi, kurie kantriai laukė prie tako, ir nusileido žemyn.

– Na, daktare, tai ką mes čia turime? – jis pažvelgė pro Moltbio petį ir išvydo šviesiaplaukę paauglę, tįsančią ant pilvo, nenatūraliai, šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu persukta galva. Jo galvoje šmėstelėjo „Egzorcistas“. Jos panosėje matėsi sukrešę kraujas.

– A, štai kur jūs, seržante, – ištarė Moltbis, stodamasis ir valydamasis rankas. – Jau galvojau, kada parodysit susidomėjimą.

– Nenorėjau jums trukdyti, daktare. Tiesiog tikrinu galimybes, – Frostas mėsliai pasitrynė smakrą ir pakėlė akis į viršuje skaisčioje saulėje spindinčius geležinkelio bėgius.

– Tai sakote: galimybes? Kokios ten galimybės, kai ji jau nebegyva – dėl to nėra jokios abejonės.

Frostas pajuto, kaip daktarui iš burnos tvoksteli viskiui.

– Nustebinote mane, daktare. O aš maniau, kad ji čia susiruošė pasideginti. Koks mirties laikas?

– O kiek dabar? Beveik pusė devynių? Sakysčiau, kad ji mirusi jau dieną ar daugiau, – Moltbis nutilo. – Taip, manyčiau, kad mažiausiai trisdešimt valandų, – pakartojo jis, lyg patikindamas save patį. – Lūžo kaklas.

– Ar nuo to ji ir mirė?

– Sveikesnė tai tikrai netapo, – nusivaipė Moltbis. – Puikiai, kaip ir aš, suprantate, kad paskutinį žodį tars patologas-anatomas.

Frostas žinojo, kad irzlus, bet patikimas nusi-kaltimo vietos daktaras nespinduliuoja meile Draisdeiliui – vyriausiajam grafystės patologui.

– Aišku, bet juk žinote, koks smulkmeniškas tas Draisdeilis. Knaisiosis šimtą metų, kol galiausiai praneš man, kad nieko nerado.

– Jei ji buvo išstumta iš traukinio, gali būti, jog mirė nususukusi sprandą. – Moltbis išsitraukė cigaretę iš Frosto atkišto pakelio. – Savaiame supranta-ma, sprandą jai galėjo nusukti ir kitur, o po to numesti čia, kad atrodytų kitaip, ...ant veido nubroz-dinimų nėra, tiesą sakant, ant jos nepastebėjau beveik jokių žymių. Galėtų net atrodyti, kad mie-ga. Reikia nuodugnai ją apžiūrėti.

– Ar dažnai miegate taip pasidėjęs galvą? – nustebęs pasiteiravo Frostas.

– Suprantate, ką norėjau pasakyti, seržante, – atsakė Moltbis, užsidėdamas katiliuką.

Frostas priėjo prie lavono. Mergina vilkėjo džinsus ir baltus marškinėlius. „Be palto, – pastebėjo Frostas. – *Pala*, o kas ten kyšo užpakalinėje džinsų kišenėje?“ Frostas pasilenkė ir atsargiai ištraukė traukinio bilietą. Ant šiurkštaus popie-riaus bilieto kvito buvo šeštadienio data.

Frostas atsisuko į vyriškį:

– Kada paskutinį kartą vedžiojote Nelsoną?

– Vakar, po pietų.

– Vakar? – Frostas suglumo ir pažvelgė čia į Moltbį, čia į rankoje laikomą kvitą.

– Taip, – vyriškis kostelėjo. – Bet vedžiojau jį žaidimų aikštelėje.

– Čia – norėjau paklausti: čia.

– Šeštadienio vakarą. Jau temo.

Jei jį iškrito iš traukinio, tai, turint omenyje mirties laiką, būtų galima spėti, jog tai buvo paskutinis traukinys – šeštadienio vakarais jie važiuodavo retokai. Stotyje jis galės pasitikrinti jų laikus.

Frosta nususuko nuo Moltbio:

– Ačiū, daktare. Na, kiek suprantu, dabar viskas priklauso nuo Draisdeilio.

Atvykę du uniformuoti pareigūnai atitvėrė teritoriją juosta.

– Mums laikas keliauti.

– O kaipgi aš? – prabilo prie tako stovintis vyriškis su šunimi.

– O ką jūs? – susiraukė Frostas.

– Mes, e, suradome lavoną. Na, ne aš radau – Nelsonas, – jis meiliai patapšnojo labradorą.

– Žinoma, – atsakė Frostas, žengdamas prie negyvos merginos. – Keliaukite su mumis. Man reikės jūsų pareiškimo, taip pat paimsime Nelsono letenos atspaudą.

– Letenos atspaudą? – vyras sunerimęs pažvelgė į Frostą.

– Taip, letenos atspaudą – kad galėtume išbraukti jį iš įtariamųjų sąrašo.

Prieš sugrįždamas į Erelio skersgatvį, Frostas nusprendė atlikti porą išankstinių apklausų. Pasištasęs mašiną Dentono geležinkelių stoties taksi

stovėjimo aikštelėje, paskambino į Operatyvųjų valdymo centrą ir paprašė vėl atidaryti liniją.

Taksi vairuotojai, žinodami, kas jis toks, niūriai į jį dėbčiojo – laikinas linijos sustabdymas darė įtaką jų verslui. Jis įėjo į bilietų kasą ir pastukseno savo pažymėjimu į stiklinį prekystalį, kad atkreiptų nosisukusio tarnautojo dėmesį.

– Taip? – tarė pagyvenęs Britanijos geležinkelių darbuotojas.

– Norėčiau pamatyti grafiką.

Vyras jam stumtelėjo lapą:

– Keleiviai nori sužinoti, kada linija bus atidaryta.

– Nejaugi. Viskam savo laikas. Priklausys nuo to, ar žmonės mums padės, ar ne? – Frostas šyptelėjo. – Gal girdėjote apie kokius nors nesklandumus paskutiniame šeštadienio vakaro reise?

– Ką turite omenyje – „nesklandumus“?

– Kokius nors viešosios tvarkos pažeidimus? Pavyzdžiui, jaunimo muštynės, merginos, šokinėjančios iš traukinių, ir panašiai.

Frosta prisimerkęs žiūrėjo į traukinių tvarkaraščius, mėgindamas išžiūrėti laikus. Kodėl, po velnių, juos įskaityti taip sudėtinga?

– Bilietų kasa uždaroma ketvirtą popiet. Jei būtų kilę kokių rūpesčių, jūs arba transporto policija Padingtone būtumėte sužinoję greičiau už mane.

– Vadinasi, – Frostas perbraukė pirštu palei grafiką, – be penkiolikos pirmą nakties čia nebuvo nė vieno darbuotojo.

– Kasa uždaroma ketvirtą, – mechaniškai pakartojo tarnautojas.